

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φερόμενον κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φερόμενον ἀντάναγμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ... δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ... φρ. 10,—

Ἐξάμηνος... > 4,50

Ἐξάμηνος... > 5,50

Τρίμηνος... > 2,50

Τρίμηνος... > 3,—

Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστην μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Φεβρουαρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 11

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)

Περὶ λήψης τῶν προηγουμένων:— Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, παῖς τοῦ στρατοῦ, ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν καὶ παραδίδει εἰς τὴν Λευκοθέαν τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης, τὰ ὁποῖα μὲ τόσους κόπους κατόρθωσε νὰ εὑρῇ εἰς τὸ Μιλάνον. Ἄλλ' εἶνε παληὰ, ἡ Λευκοθέα τὰ περιφρονεῖ, καὶ ὁ χοροδιδάσκαλος Δεπρεὺ δηλώνει ὅτι ἡ μαθή-
ριά του δὲν τὰ χρειάζεται. Ἐκπληκτος ὁ Λουδοβίκος ἐρωτᾷ διατί λοιπὸν τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ τὰ φέρῃ. Καὶ τότε ὁ Δεπρεὺ τῷ ἀποκαλύπτει τὸ τέχνησμά.

— Ναί, γιατί; ἠρώτησε πάλιν ὁ Λουδοβίκος.

— Διότι, ἀπήντησεν ὁ χοροδιδάσκαλος, — ἄκουσε ὧς, παιδί μου, — ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ σὲ κάμω νὰ φύγῃς εὐχαριστημένος μὲ τὸν Βοναπάρτη. Ἐκεῖνο ποῦ ἐπερίμενα ἔγινε, ὁ σκοπὸς μου ἐπραγματοποιήθη. Ἐφυγες μαζὶ του, διεκρίθης ἐτὸν πόλεμον, ὁ στρατηγὸς σ' ἐπρόσεξε, καὶ τώρα ποῦ θὰ γυρίσῃ, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σὲ προστατεύῃ. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἔκαμα ἄσχημα νὰ σ' ἐπιφορτίσω μὲ αὐτὴ τὴν παραγγελίαν.

— Ἀ, δάσκαλε! ἔκαμεν ὁ Λουδοβίκος μὲ τόνον μομφῆς μ' ἐκοροιδεῖσάτε λοιπὸν, μ' ἐπυλῆσατε γιὰ πράσινο χαλῆρι!...

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ χοροδιδάσκαλος σοβαρῶς ἡ-
ξευρα μόνον ὅτι οἱ ἄνθρωποι, καὶ προπάντων οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ ἐργάζωνται καλὰ, διὰ νὰ πολεμοῦν καλὰ, πρέπει πάν-
τα νὰ ἔχουν ἓνα σκοπὸν, ἓνα ἰδανικὸν ἐμπρὸς των. Ἄλλοι πολεμοῦν διὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πατρίδα, ἄλλοι διὰ νὰ ἀπο-
κτήσουν δόξαν καὶ τιμὰς, καὶ

ἄλλοι... διὰ νὰ φέρουν εἰς τὴν μικράν των φίλην τὰ θαυματουργὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης.

— Ἔτσι; ἔκαμεν ἀπλῶς ὁ Λουδοβίκος.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ἀποκάλυψις αὐτῇ τὸν ἄρτισεν ἄναυδον.

— Συμφωνῶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ πονηρὸς ἀνθρωπάκος ἀρπάζων τὰ παληοπάπουτσα τοῦ Θεάτρου τοῦ Μιλάνου, ὅτι αὐτὰ τὰ σκαρπίνια εἶνε σωστὰ κου-

ρέλια! ἄλλα τί μὲ τοῦτο! Ἡ Λευκοθέα δὲν θὰ σοῦ εἶνε ὀλιγώτερον εὐγνώμων, ποῦ γι' ἀγάπῃ τῆς τὰ κατέκτησες μὲ τὴν ἀνδρείαν!

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ἡ μικρά, ἀσπαζομένη τὸν γενναῖον φίλον τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΑΝ - ΖΕΝ

Ἡ χαρὰ τῆς ἐπανόδου ὑπῆρξεν ἀρκετὰ βραχεῖα διὰ τὸν Λουδοβίκον, ὁ

ὁποῖος ἀπεγοητεύθη τόσον μὲ τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης. Βεβαίως ἐχάρη πολὺ τὰς πρώτας ἡμέρας ποῦ ἐ-
πανεῖδε τὴν πτωχὴν του μητέρα καὶ ἠμπόρεσε νὰ τῆς παραδῶσῃ τὰς μικρὰς οἰκο-
νομίας, τὰς ὁποίας εἶχε κάμῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὸν ἰσχνόν του μισθόν. Καὶ ἐπέ-
ρασε πολλὰς ὥραιας ὥρας μὲ τὴν Λευκοθέαν, διηγού-
μενος εἰς αὐτὴν ὅσα ἔκαμε καὶ εἶδεν ἀφότου ἐχωρίσθη-
σαν. Ἄλλ' ἡ μικρὰ χορεύ-
τρια εἰργάζετο τώρα πολὺ καὶ δὲν ἦτο πάντοτε ἐλευ-
θερά, ἡ χήρα Κορμά ἐπερ-
νοῦσεν ὅλον τῆς τὸν καιρὸν ὑπηρετοῦσα εἰς τὰ σπιτία τῆς γειτονειᾶς διὰ νὰ κερ-
δίξῃ τὸ ψωμί τῆς, ὁ δὲ Λου-
δοβίκος μόνος, ἀεργός, ἤρ-
χισε νὰ στενοχωρῆται καὶ νὰ συλλογίζεταί ὅτι ἔκαμεν ἴ-
σως ἄσχημα νὰ εἰσῇ τὸν λο-
χίαν Πιλόου καὶ τὸ ὥραϊον συσσίτιον τῶν παιδίων τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας...

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν φο-
ρὰν ὁ ἀγαθὸς Δεπρεὺ τὸν ἐδοκίμησε:

— Μά, μικρὲ μου φίλε, τῷ εἶπεν ἓνα βράδυ, ποῦ τὸν εἶδε νὰ χασμάται εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσας τοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ

« — Τί χάρις! — Τί κομψότης!... » (Σελ. 80, στ. α'.)

ἐξακολουθήσης νὰ ζῆς ἔτσι... πρέπει νὰ ἐργασθῇς.

— Κ' ἐγὼ θέλω, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος, ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

— Ἐκαμεις ἄσχημα, ἀπεκρίθη ὁ χοροδιδάσκαλος, νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ στρατό· ἀλλὰ πταίω λιγάνι κ' ἐγώ. Ἄς εἶνε, θὰ τὰ διορθώσουμε ὅταν γυρίσῃ ὁ Βοναπάρτης. Πρὸς τὸ παρόν, ἀφοῦ ἐγύρισες γιὰ νὰ γίνῃς χορευτής, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς τὰ μαθήματά σου.

— Δὲν θέλω τίποτε καλλίτερο.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ τί σοὺ προτείνω. Τώρα ποὺ πηγαίνουν καλὰ ἡ δουλὴς μου, εἰμπορῶ νὰ σ' ἔχω ἐστὶ σπῆτι. Ἐτσι θὰ ἔχῃς τροφήν καὶ κατοικίαν, δὲν θὰ στοιχίξῃς τίποτε ἐπὶ μητέρα σου καὶ θὰ μπόρῃς νὰ παίρνῃς καὶ μαθήματα χοροῦ. Σάρεσαι;

Ὁ Λουδοβίκος ἐδέχθη ἐνθουσιωδῶς τὴν πρότασιν τοῦ ἀγαθοῦ του διδασκάλου καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ὁδὸν Μον-Μπλάν.

Ἐκαμνε τὰ θελήματα, ἀνοίγει τὴν θύραν, συνώδευσεν τὸν Δεπρεῶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ μαθητῶν, ἐδίδεν εἰς τοὺς ἀρχαρίους τὰ πρῶτα μαθήματα καὶ ὅσον ἤμποροῦσεν ἐγίνετο χρήσιμος.

Καθημερινῶς εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ τὴν Λευκοθέαν μετὰ τὸ μάθημα, καὶ νὰ συνομιλῇ μαζί της ὅπως ἄλλοτε.

Μίαν ἡμέραν ὁ Δεπρεῶ ἔστειλε τὸν μαθητὴν του εἰς τὴν στρατηγίαν Λεφέμπρ, ἡ ὁποία ἐπανειλημμένως τὸν εἶχε ζητήσῃ διὰ νὰ τῆς μάθῃ τὴν τέχνην τῶν υποκλίσεων καὶ τοὺς καλοὺς ἐν γένει τρόπους. Ὁ πρῶτον καθηγητὴς τῆς Κυρίας Δελφίνης περιεφρόνει κάπως αὐτὴν τὴν πρῶτην πλὺστραν, ἡ ὁποία, χάρις εἰς τὰς νίκας τοῦ συζύγου της διορισθέντος διοικητοῦ τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων, ἦτο σήμερον μία ἀπὸ τὰς μεγάλων κυρίας. Διὰ τοῦτο, στέλλων πρὸς αὐτὴν τὸν Λουδοβίκον, τῷ εἶπε:

— Πήγαίνε στῆς κυρίας Σάν-Ζέν, ἀφοῦ σὺναι καὶ καλὰ θέλῃ μαθήματα, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ μάθῃ ἡ χοντρογυναῖκα αὕτη καὶ τὰ στοιχειωδέστερα ἀκόμη τῆς εὐγενούς μας τέχνης.

Ἐπειτα, περιστραφεὶς ἐπιχαίρει ἐπὶ τῶν πτερνῶν του, ὁ ἀριστοκράτης καθηγητὴς προσέθεσε στενάδων:

— Σὲ τί ἐποχὴ ζοῦμε, θεέ μου! Ἡ πλὺστρα νὰ γίνεταί στρατηγίνα!... Μὴ χειρότερα!...

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος ἐφθάσεν εἰς τὸ Διοικητήριον, ὅπου κατοικοῦσεν ὁ Λεφέμπρ οἰκογενειακῶς, ἡ κυρία Σάν-Ζέν τοῦ ἔκαμε τὴν θερμότεραν ὑποδοχὴν.

— Ἦλθες τέλος πάντων, μικρέ; Δόξα σοι ὁ Θεός! Καλῶς το τὸ παιδί μου! ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸ κεφάλισκαλον,

βλέπουσα τὸν μικρὸν της διδάσκαλον.

Ἐτρεξε, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τοῦ ἔδωσεν εἰς τὰ δύο μάγουλα δύο ἠχηρότατα φιλήματα, καὶ καθήσασα καθβαλκευτὰ εἰς μίαν καρέκλαν, τὸν ἠρώτησε:

— Καλὲ τί μοῦ ψάλλει ὁ Δεπρεῶ; εἶνε ἀλήθεια πῶς γυρίζεις ἀπὸ τὸ στρατό;

— Μάλιστα, πολὺτις στρατηγίνα, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος· ἤμουν εἰς τὸ Μοντενόντε, εἰς τὸ Λόδι καὶ εἰς τὸ Ἀρχόλον, ὡς παῖς τοῦ στρατοῦ τοῦ 14ου πεζικοῦ.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐξέβαλεν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

— Λαμπρά, εἶπεν. Ἄ, πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἐστὶ θεοὶ σου!... Καὶ ὁ Λεφέμπρ τὸ ἴδιο, ποῦ σαπίζει τώρα ἐπὶ Παρίσι, ἐτοὺς χοροὺς καὶ ἐτὲς παράτες, ὅπου ὅλοι μᾶς κοροϊδεύουν, γιατί, φαίνεται, δὲν ἔχουμε καλοὺς τρόπους. Νὰ χαθοῦν, οἱ βλάκες!... Χρειάζεται νὰ ἔχῃ κανεὶς καλοὺς τρόπους γιὰ νὰ κτυπᾷ τὸν ἔχθρὸ καὶ νὰ κερδίζῃ μάχης;

Διεκόπη ἀποστομῶς καὶ σηκωθείσα ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ Λουδοβίκου μὲ τὰ χέρια εἰς τὰ ἱσχία.

— Τί ἀνόητη! ἀνέκραξε· σάφινω τόση ὥρα ἔτσι, χωρὶς νὰ σοὺ δώσω νὰ ταιμπήσῃς κάτι τί... Ὅχι δά, ὅχι δά! ἐγὼ τὸ ξέρω. Ἄμα εἶνε κανένας στρατιώτης, πάντα πεινᾷ.

Καὶ ὁμιλοῦσα ἀδιακόπως, ἔτρεξεν ἡ ἰδία εἰς τὴν τραπεζίαν, ὅθεν ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρουσα φιάλας, πιάτα, ἕνα κοτόπουλο ψητὸ κρεῖο, πῆτα, καὶ ἤρχισε νὰ σερβίρῃ τὸν Λουδοβίκον. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς διεμαρτύρετο, τὸν διέκοψε καὶ τὸν ἐμάλλωσε δυνατὰ.

— Πάψε λοιπὸν, ἀνόητη! ἐφώνασε· δὲν ἐννοεῖς ὅτι αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε; γιατί μοῦ θυμίζει τὴν ἐποχὴ ποῦ ἤμουν καντινιέρα ἐπὶ Ζερμπάπ, ὅταν ἀκόμη ὁ στρατηγός μου ἦταν λοχίας.

Νικηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀκατάβλητον ἀφέλειαν καὶ καλωσύνην τῆς παραδόξου μαθητριάς του, ὁ Λουδοβίκος συνήλθε καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ ὁμιλῇ μὲ ἀνεσιν περὶ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Ἰταλίαν, περὶ τῶν Ἀλπεων, τῆς γεφύρας τοῦ Λόδι, τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Βοναπάρτου, τοῦ λοχίου Πιλού, κτλ. Ἡ κυρία Σάν-Ζέν δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, διότι τῆς ἤρσαν πολὺ αἱ πολεμικαὶ διηγῆσεις, καὶ νὰ τὸν ἐρωτᾷ κυρίως διὰ τὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔλεγε, ἦτο τόσο περιήρμος στρατηγός.

— Τὸν ἐγνώρισα κ' ἐγώ, εἶπεν, ὅταν κατοικοῦσεν εἰς τὸ μέγαρον Μωζάρ, ὁδὸς Μάιλ. Ἐγὼ τὸν ἐπλενα τότε... Δὲν ἦταν οὔτε εὐμορφος, οὔτε συμπαθητικός, οὔτε πλούσιος, ὁ Βοναπάρτης σας. Ἀλήθεια λοιπὸν εἶναι τώρα ὁ ἀνδρεῖος τῶν ἀνδρεῶν;

— Μάλιστα, πολὺτις στρατηγίνα, ἀ-

πήντησεν ὁ μικρὸς Κορμᾶς, καὶ τόσον πολὺ, ὥστε ἐπὶ Λόδι, οἱ στρατιῶταί του τὸν ἐβγάλαν Κοντοδεκανέα.

— Αὐτὸ εἶνε νόστιμο! ἀνέκραξεν ἡ πρῶτην καντινιέρα.

Καὶ συνεπέρανε:

— Τότε λοιπὸν δὲν θὰ εἶνε καθόλου ἄσχημα ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ ὁ στρατηγός Βοναπάρτης.

— Ὡ, ναί! ἔκαμεν ἐξ ἐνστίκτου ὁ Λουδοβίκος.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν παρετήρησεν αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ παιδίου.

— Μπα, μπα; ἠρώτησεν ἐκπληκτός· εἰσαι λοιπὸν περισσότερον στρατιωτικός ἀπ' ὅ,τι ἐνομίζα; τί μοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ πηδηκτοῦλης ἐκεῖνος ὁ Δεπρεῶ, πῶς γύρισες ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἐπειδὴ δὲν ἤθελες νὰ γίνῃς στρατιώτης; Καλὰ τὸ ἔξευρα ἐγὼ πῶς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον!

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἀπετέλει τὸ ἄλυτον ἀκόμη πρόβλημα τῆς ζωῆς του. Δὲν ἤμποροῦσε τὸν ντὶ νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τί συνέβαινε μέσα του, ἡσθάνετο ὅμως ὅτι ἦτο διαφορετικὸς ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ἡ ἔχθρα του ἐναντίον τοῦ Βοναπάρτου εἶχεν ὑποχωρήσῃ εἰς ἕνα αὐθόρμητον θαυμασμόν.

Συνομιλῶν περὶ μαχῶν καὶ πολέμων μὲ τὴν πρῶτην καντινιέραν, παρετήρει ὅτι ἐνεθουμείτο μὲ ἀγάπην, μὲ πόθον, τὴν ζωὴν τοῦ στρατοπέδου, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τοῦ ἤρесе διόλου. Καὶ ἡναγκασθὴ νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὡς κάτι βέβαιον, ὅτι ἀφ' ὅτου εὐρίσκετο εἰς τὸ Παρίσι, ἐνοσταλγοῦσε τὸ σύνταγμα του, τὴν σχολὴν του, τὴν πρωτὴν ἔγερσιν μὲ τὰς σάλπιγγας, τὰ γυμνάσια ὑπὸ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, τὸ συσσίτιον μὲ τοὺς παῖδας τοῦ στρατοῦ, καὶ ἀκόμη τὴν μάχην, τὸν κρότον τῶν πυροβολισμῶν καὶ τὴν βροχὴν τῶν σφαιρῶν, ὡς ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθε σῶος παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Λόδι... Ἐνα παιδί δεκατριῶν ἐτῶν δὲν εἶνε βέβαια δυνατόν νὰ γνωρίσῃ χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ, χωρὶς νὰ ἔλκευθῃ διαπαντός, τὴν ὠραίαν ζωὴν τοῦ στρατιώτου εἰς τὸν πόλεμον, καὶ μάλιστα τὴν μέθην τῆς νίκης.

Εἰς τὸ τέλος, ὁ Λουδοβίκος τὸ ὁμολόγησε καὶ εἰς τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν:

— Ἐγύρισα γι' ἀγάπην τῆς Λευκοθέας, πολὺτις στρατηγίνα, νομίζω ὅμως ὅτι μοῦ ἀρέσει καλλίτερα νὰ γίνω στρατιώτης παρὰ χορευτής.

— Μπράβο μικρέ μου! ἀνέκραξε μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν ἡ πρῶτην καντινιέρα· καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ πῶς ἕνα παιδί σὰν καὶ σένα, γερό καὶ καλοκαμωμένο, δὲν μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ πηδηκτοῦλης σὰν τὸν μικροῦτσικὸν τὸν Δεπρεῶ. Γιὰ ἕνα ἄνδρα, παιδί μου, δὲν ὑπάρχει καλλίτερο στάδιο ἀπὸ τὸ στρατιωτικόν.

Ὁ Λουδοβίκος ἠτοιμάζετο νὰ παντῆσθαι ὅτι ἔπρεπε μολταῦτα νὰ ὑπάρχουν καὶ κέντρα ποῦ νὰ μὴν εἶνε στρατιῶται, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας ἀξιοματικὸς μὲ μεγάλην στολὴν ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ἐξ ἐνστίκτου, καὶ μολοντί ἐφορούσε πολιτικά, ὁ Λουδοβίκος ἐσηκώθη καὶ ἔλαβε στάσιν στρατιωτικὴν.

— Νὰ ἴσα-ἴσα καὶ ὁ Λεφέμπρ, εἶπεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν· θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὲ πάρῃ ἐπὶ σύνταγμα του.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἡ στρατηγίνα ἐξήγησεν εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ὁ Λουδοβίκος, καὶ τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν.

Ὁ στρατηγός Λεφέμπρ, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ ἐλάτρευε τὴν σύζυγόν του, δὲν ἐπερίμενε πολλὰς παρακλήσεις διὰ νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν ποῦ τοῦ ἐζήτησε.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ τῆς Ἀποκρηᾶς ἔκαμε τὴν θριαμβευτικὴν της εἴσοδον εἰς τὴν καλὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Τὴν ὑπεδέχθησαν χιλιάδες μασκες καὶ ντόμινα παρατεταγμένα... εἰς τὰς προθήκας τῶν μαγαζιῶν ποῦ τὰ ἐνοικιάζουν. Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσω μὲν, ὅτι οἱ μασκαρευμένοι εἰς τοὺς δρόμους, τὴν Κυριακὴν ἐκείνην, δὲν ἦσαν πολυπληθεῖς. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι βγαίνουν ἐξ ὧ τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ ἰδοῦν μασκαράδες. Καὶ γυρίζουν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἕως τὸ ἔραδον, διὰ νὰ ἰδοῦν μασκαράδες. Ἀλλὰ μασκαράδες δὲν βλέπουν. Φυσικὰ! Ἀφοῦ βγαίνουν ὅλοι διὰ νὰ ἰδοῦν, ποιοὶ εἶνε ἐκείνοι ποῦ βγαίνουν διὰ νὰ ἰδῶ θοῦν; Εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ φέρωμεν μασκαράδες ἐτοιμοὺς ἀπὸ τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ τοὺς βλέπουν οἱ Ἀθηναῖοι. Καὶ ὅσον δὲν λύεται ἔτσι τὸ ζήτημα, ἡ ἀποκρηὰ εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηναίων, ταπογεύματα τῶν τριῶν Κυριακῶν, θὰ ἔχῃ ἐξέδραν, κομιτᾶτον καὶ θεατὰς, ἀλλὰ θέαμα σκεδὸν κανέναν.

Τὸ βράδον ὅμως, ὡς τὴν νύκτα, ἡ κίνησις εἶνε πλέον ἀποκρηάτικη. Βγαίνουν

οἱ μασκαράδες, οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν νὰ διασκεδάσουν εἰς τὰ σπῆτια καὶ εἰς τὰ κέντρα τῶν διασκεδάσεων. Ἀλλοὶ μὲ ἀμάξια, ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μὲ ὄργανα, ἄλλοι μόνον μὲ στριγγλίσματα. Τὸ δὲ πλήθος, κατὰ τὸ νέον ἔθιμον, τοὺς ὑποδέχεται παντοῦ μὲ πρόγχαν. «Ἄ, ἄ!.. ὦ, ὦ!.. ἔ, ἔ!..» Μέχρι βαθείας νυκτὸς ἡ Ὀμόνοια καὶ τὰ περὶ ἂντηγχοῦν ἀπὸ τὸν ἄγριον αὐτὸν ἀλαλαγμὸν καὶ «βουίζου» ἀπὸ κρότους ὀργάνων.» Ἐτσι οἱ Ἀθηναῖοι εὐθυμοῦν, διασκεδάζουν, γελοῦν. Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ὁ τρόπος τῶν εἶνε κάπως βάρβαρος, καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀνόητην πρόγχαν θὰ ἐπροτιμοῦσαν τὴν ἐξυπνὴν στιχομυθίαν, ὅπως γίνεται ἄλλοις εἰς τοὺς δρόμους μεταξὺ θεατῶν καὶ μασκαράδων. Θὰ τὴν ἐπροτιμοῦσα κ' ἐγώ.

Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ πνεῦμα εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν εἶνε δά καὶ τόσον ἀφρονον ὥστε «νὰ τρέχῃ εἰς τοὺς δρόμους», τί νὰ γίνῃ! πρέπει νὰ κρούμεθα εἰς τὴν πρόγχαν... Σεῖς τί κάμνετε; Μασκαρεύεσθε, χορεύετε, διασκεδάετε; Δὲν ἀμφιβάλλω. Διὰ πολὺν καιρὸν τὰ γράμματά σας πρὸς τὴν Διάπλασιν θὰ εἶνε περιγραφαὶ καὶ ἐντυπώσεις τῶν ἀποκρηάτικων διασκεδάσεων σας. Θὰ μᾶς τὰ πῆτε ὅλα. Θὰ μᾶς περιγράψετε ἴσως καὶ τὴν λαϊκὴν ἀποκρηὰν τῶν δρόμων, τὴν πατροπαράδοτον γκαμήλαν, τὸν ἐλέφαντα ποῦ ἐφάνηκε φέτος, τὸν κλασικὸν Φασουλὴν καὶ τὸ στερεότυπον γαϊτανάκι. Θὰ μᾶς πῆτε ἀκόμη καὶ τί σὰς ἄρεσε καλλίτερα ἀπὸ τὰς ἐπισήμους μασκαράδας, ποῦ θὰ φανοῦν ἴσως αὖριον καὶ τὴν ἄλλην Κυριακὴν. Κ' ἐγώ, εἰς ἀντάλλαγμα, θὰ σὰς δώσω ἐδῶ μερικὰ παραγγέλματα, χρήσιμα διὰ τοὺς μασκαρευομένους, τὰ ὁποῖα ἐδιάβασα εἰς ἕνα παλαιὸν βιβλίον:

Νὰ διαλέγετε τὴν πλέον ἡλιθίαν μάσκαν. Ὅ,τι θὰ λέγετε ἀπὸ μέσα θὰ φαίνεται τότε ἐξυπνότερον. Δι' αὐτὸ ἔχουν τόσῃ ἐπιτυχίαν ἡ μᾶσκα ποῦ παριστάνουν κουτὰ ζωᾶ καὶ προπάντων γαϊδουροκεφαλὰς. Καμμια διασκεδάσις, καὶ ἡ μεγαλητέρα, δὲν ἀξίζει νὰ πληρωθῇ μὲ μιὰ ἀρρώστεια, ἔστω καὶ τὴν μικροτέραν. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀκούτε τὴν μητέρα σας, καὶ ὅταν τὰπορηάτικα φορέματα εἶνε πολὺ φιλά, νὰ παραγεμίζεσθε καλὰ ἀπὸ μέσα. Μὴν πηγαίνετε μασκαρευμένοι σὲ μεγάλα σπῆτια ποῦ δὲν σὰς ξεύρουν καὶ δὲν τὰ ξεύρετε. Νὰ προτιμᾶτε τὰ γνωστά σας, φιλικὰ ἢ συγγενικά, καὶ ἅς εἶνε μετριώτερα. Ἡ μάσκα δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ διὰ νὰ βγαίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦ καὶ νὰ χάνῃ τὰ νερά του... Ποτὲ μὴν πειράζετε βαναύσους, ἀγενεῖς καὶ αὐθαδές. Ἡ μάσκα κάμνει καμμὴν φορὰν νὰ συγχωρηθῇ μιὰ κουταμάρα, ποτὲ ὅμως μιὰ ἀγένεια καὶ μιὰ αὐθάδεια. Ὅταν εἰσθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

βαια νὰ λέγετε ἐξυπνα πράγματα. Ἀλλ' ἂν εἰμπορήτε... Δὲν πρέπει νὰ λησμονήτε ὅτι ὁ κυνηγὼν τὸ πνεῦμα συλλαμβάνει τὴν βλακειαν, διὰ τοῦτο προσέχετε νὰ μὴν προσπαθῇτε πολὺ νὰ φαίνεσθε ἐξυπνοί, ἀλλὰ νὰ φάνεσθε εἰς τὸ φυσικόν σας καὶ νὰ μιλήτε χωρὶς ἀξιώσεις.

Μὴν ξεφωνίζετε σὰν γουρουνόπουλο ποῦ τὸ σφάζουν. Ἀπὸ ἕνα μασκαρῶν ποῦ νομίζει ὅτι κάτι κάμνει, ξεφωνίζων ἔτσι, πολὺ πλέον ὑποφερτὸς εἶνε ἐκεῖνος ποῦ σωπαίνει ὁλωςδιόλου.

Αὐτὰ εἶνε τὰ παραγγέλματα τοῦ παλαιοῦ βιβλίου. Ἀκολουθήσατέ τα, ἀγαπητοί μου μικροὶ μασκαράδες, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΑΦΝΗ

Τὸ χῶμα, ποῦ φυτρώνει ἡ Δάφνη, καμαρώνει. Κ' ἐκεῖνο τὸ δοξάζει. Καὶ τὸ νερό ποῦ στάζει στὰ χλοερὰ κλωνάρια κ' αὐτὸ, καθάριο, μοιάζει μὲ τὰ μαργαριτάρια.

Κι' αὐτὸν ποῦ στεφανώνει κ' ἐκεῖνος καμαρώνει. Σ' αὐτὸν τὴ Δόξα δίνει καὶ τ' ὄνομά του ἀφίνει ἀθάνατο στὰ χρόνια κ' ἀξέχαστο νὰ μείνῃ παντοτεινὰ κ' αἰώνια.

Περάσαν τόσοι χρόνοι κ' ἡ Δάφνη στεφανώνει τὸν Ὀλυμπιονίκη καὶ τὴ θεὰ τὴ Νίκη. Μεγάλῃ εἶνε ἡ τιμὴ της καὶ στοὺς τρανοὺς ἀνήκει στεφάνι τὸ κλωνί της.

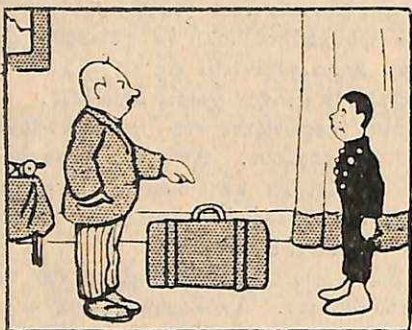
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Ἀπὸ ταξείδια μακρυνὰ ὁ ναῦτης μὲ καιρὸ γυρνᾷ καὶ τὸ καίκι πρὶν ἀράξῃ, στὴν ἐκκλησιά πάει ν' ἀφίσῃ χρυσάφι, ἀσῆμι, ποῦχε τάξει, ἂν στὴν Πατρίδα του γυρίσῃ.

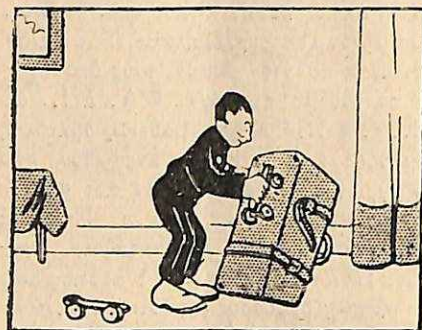
«Ἄγιε Νικόλα, λυτρωτή, πάλι τὸ πόδι μου πατεῖ τὸ ἀγαπημένο τοῦτο χῶμα, ὅπως κ' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμοῦσα, καὶ προσκυνῶ μ' ἐσένα ἀκόμα τὴν Παναγιά τὴν Ἐλεοῦσα!»

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

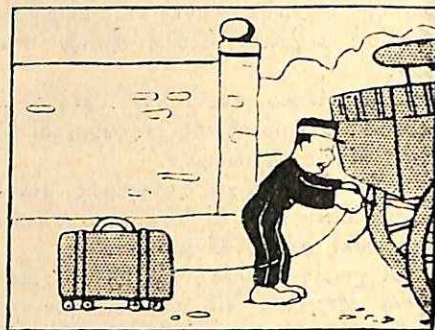
ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗ

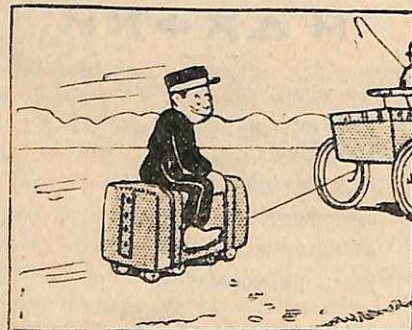
— Κουφιοκεφαλάκη, είμαι για ταξίδι. Να μου φέρεις τη βαλίτσα μου στο Σταθμό και να είσαι εκεί στας δώδεκα παρά τέταρτο. Εγώ θα πάω με τ' άμαξάκι. — Πολύ καλά, κύριε.

Ο Κουφιοκεφαλάκης δεν είχε φανταστεί, όταν κοιτούσε τον λέγον. Και απόδειξη, ότι είχε τρόπον να μη κουβαλήσει τη βαλίτσα ως στο Σταθμό, και ούτε να υπάγνη ο ίδιος πεζός.

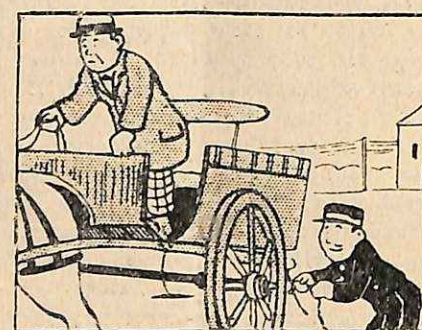

Και ιδού πώς: Έπηρε τα πατίνια του κυρίου του και τα έδεσε γερά κάτω από τη βαλίτσα. Έπειτα έδεσε μ' ένα γερό σχοινί τη βαλίτσα όπισω από

το άμαξάκι. Αυτό, ένοσείται, χωρίς να πάρη μυρωδιά ο κύριος. Και την ώρα που έφθυγε το άμαξάκι για το Σταθμό, αυτός από πίσω καθάλλισκε τη δαμένι βαλίτσα με τα πατίνια...

Το άμαξάκι τρέχει, ρυμουλκούν τη βαλίτσα

με τον Κουφιοκεφαλάκη. Όταν έφθασαν έτσι στο Σταθμό, ξεκαθάλλισε κ' έλυσε το σχοινί. Ο κύριός του, ως το τέλος δεν κατάλαβε τίποτε, κ' όταν έκυτταξε ανήσυχος γύρω του να ιδή αν ήλθεν ο υπηρέτης, είδεν εκπληκτός τον

καλό σου τον Κουφιοκεφαλάκη να τον περιμένη εκεί-κάπου με τη βαλίτσα. — Πώς; έφθασες πριν από μέ; του λέγει. Μπράβο! — Α, όχι! δεν είχε και τόσο κουτός ο Κουφιοκεφαλάκης!...

ΣΠΟΤΑΔΙΟΝ ΣΤΥΜΒΑΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ]

[Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 77.]

Και τον Γιαννάκη τον ανησυχεί το ζήτημα τούτο. Έπιχειρεί ν' ανοίξη τους οφθαλμούς του ενός, επί πολύ προσπαθεί, φυσά, αλλά η έγχειρησίς του αποβαίνει άτυχής. Έπίσης πολύ ανησυχεί τα παιδιά και το ότι τα γατάκια αρνούνται να φάγουν το προσφερόμενον εις αυτά κρέας και γάλα. Πάν ό,τι τοποθετούσι πρὸ τοῦ μικροῦ ρύγχους αὐτῶν, τὸ τρώγει ἡ φαῖα μήτηρ των.

— Έμπρός, ἀς φτιάσωμεν σπιτάκια διὰ τὰ γατάκια, — προτείνει ὁ Γιαννάκης. — Θὰ ζῶμε καθένα χωριστὰ εἰς τὸ σπιτάκι του καὶ ἡ μαμά τους θὰ πηγαίνει εἰς αὐτὰ ὡς μουσαφίρισσα...

Εἰς τὰς διαφόρους γωνίας τοῦ μαγειρείου τοποθετοῦνται καπελιέραι. Εἰς ταύτας μετακινῶνται τὰ γατάκια. Ὁ τοιοῦτος ὁμοῦ οἰκογενειακὸς χωρισμὸς αποδεικνύεται πρόωρος. Ἡ γάτα, διατηροῦσα τὴν παρακλητικὴν καὶ αἰσθηματικὴν ἔκφρασιν, περιέρχεται ὅλας τὰς καπελιέρας καὶ μεταφέρει τὰ τέκνα της εἰς τὴν προσέραν θέσιν.

— Ἡ γάτα εἶνε ἡ μαμά των — παρατηρεῖ ὁ Γιαννάκης, — ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς των ποῖός εἶνε;

— Ἀλήθεια, ποῖός εἶνε ὁ μπαμπᾶς των; — ἐπαναλαμβάνει ἡ Νίνα.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἔχουν πατέρα.

Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Νίνα ἐπὶ πολὺ σκέπτονται ποῖον νὰ κάμουν πατέρα εἰς τὰ γατάκια καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ἐκλογὴ των πίπτει εἰς τὸ ξύλινο ἀλογάκι των, τὸ κινῶν, μετὰ τὴν κομμένην οὐράν, τὸ ὁποῖον κυλίστα εἰς τὴν ἀποθήκην κάτωθι τῆς σκάλας μετ' ἄλλων σπασμένων παιγνιδίων. Μεταφέρουσι λοιπὸν αὐτὸ ἐκ τῆς ἀποθήκης καὶ τοποθετοῦσι πρὸ τοῦ κιβωτίου.

— Πρόσεχε! — ἀπειλοῦσιν αὐτὸ. — Στάσου ἐκεῖ καὶ πρόσεχε τὰ παιδιὰ σου νὰ εἶνε φρόνιμα.

Πάντα ταῦτα λέγουσι καὶ πράττουσι μετὰ τὸν πλέον σοβαρὸτερον τρόπον καὶ μετὰ ἔκφρασιν φροντίδας εἰς τὸ πρόσωπον. Πλὴν τοῦ κιβωτίου μετὰ τὰ γατάκια, ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Νίνα δὲν θέλουσι νὰ γνωρίζωσι κατέναντα ἄλλον κόσμον. Ἡ γὰρ των δὲν ἔχει ὄριον. Ἀναγκάζονται ὁμοῦ νὰ δοκιμάσωσι καὶ βαρείας, θλιβεράς στιγμάς.

Πρὸ τοῦ γεύματος, ὁ Γιαννάκης κάθη-

ται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του καὶ βεβώδης προσδύπει εἰς τὴν τράπεζαν. Πλησίον τῆς λάμπας, ἐπὶ τινος χαρτοσήμου, κυλίστα ἓνα γατάκι. Ὁ Γιαννάκης παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις του καὶ κεντᾷ αὐτὸ εἰς τὸ ρύγχος ἄλλοτε μὲν μετὰ τὸ μολυβδοκόνδυλον, ἄλλοτε δὲ μετὰ σπύρτο...

Αἶφνης, ὥσάν νὰ ἐφύτρωσεν ἀπὸ τὴν γῆν, πλησίον τῆς τραπέζης παρουσιάζεται ὁ πατήρ.

— Τί πράγμα εἶνε αὐτό; — ἀκούει ὁ Γιαννάκης ὀργίλῃ φωνῇ.

— Τοῦτο... τοῦτο εἶνε γατάκι, μπαμπᾶ...

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ τὸ γατάκι! — Ἰδὲ, τί ἔκαμες, καλὸ παιδί! Μοῦ ἐλέρωσες ὅλα τὰ χαρτιά!

Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Γιαννάκη, ὁ μπαμπᾶς δὲν συμμερίζεται τὴν συμπάθειάν του πρὸς τὰ γατάκια καὶ ἀντὶ νὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ νὰ χαρῇ, σύρει τὸν Γιαννάκη ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ φωνάζει.

— Στέφανε, πάρε ἀπ' ἐδῶ αὐτὴν τὴν ἀηδίαν!

Κατὰ τὸ γεῦμα ἄλλο σκάνδαλον... Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δευτέρου φαγητοῦ, οἱ γευματίζοντες αἶφνης ἀκούουσι μουρμούρισμα. Ἀρχίζουσι τὰς ἐρεῦνας πρὸς εὐρεσιν τῆς αἰτίας καὶ ὑπὸ τὴν ποδιάν τῆς

μικρᾶς Νίνας εὐρίσκουσιν ἓνα γατάκι...

— Νίνα, φύγε ἀπὸ τὸ τραπέζι! — θυμώνει ὁ πατήρ. — Ἀμέσως, αὐτὴν τὴν στιγμήν νὰ πετάξουν τὰ γατάκια εἰς τὸν νεροχύτην! Νὰ μὴ ξαναῖδῃ αὐτὴν τὴν ἀηδίαν εἰς τὸ σπίτι!

Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Νίνα καταλαμβάνονται ὑπὸ φρίκης. Ὁ θάνατος εἰς τὸν νεροχύτην, ἐκτὸς τῆς σκληρότητός του, ἀπειλεῖ ἀκόμη νὰ στερήσῃ τὴν γάταν καὶ τὸ ξύλινο ἀλογάκι τῶν τέκνων των, νὰ ἐρημώσῃ τὸ κιβώτιον, νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος, τοῦ ὠραίου ἐκείνου μέλλοντος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐν γατάκι θὰ παρηγορῇ τὴν γραῖαν μητέρα του, τὸ ἄλλο θὰ ζῇ εἰς τὴν ἐπαυλιν καὶ τὸ τρίτον θὰ συλλαμβάνῃ παντικούς εἰς τὸ ὑπόγειον... Τὰ παιδιά ἀρχίζουσι νὰ κλαίωσι καὶ νὰ θερμopαρακαλῶσι νὰ λυπηθῶσι τὰ γατάκια. Ὁ πατήρ παραδέχεται, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ τολμήσωσι πλέον τὰ παιδιά νὰ υπάγωσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ πειράζωσι τὰ γατάκια.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Νίνα πλανῶνται ἀνὰ τὰ δωμάτια καὶ στενοχωροῦνται. Ἡ ἀπαγόρευσις νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοὺς φέρει εἰς ἀπελπισίαν. Ἀρνούνται τὰ γλυκίσματα, ἀνθίστανται καὶ λυποῦσι τὴν μητέρα των. Ὅταν τὴν ἐσπέραν ἔρχεται ὁ θεὸς των Πέτρος, τὸν παραλαμβάνουσι κατὰ μέρος καὶ παραπονοῦνται κατὰ τοῦ πατρὸς των, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ρίψῃ τὰ γατάκια εἰς τὸν νεροχύτην.

— Θεῖε Πέτρε, — παρακαλοῦσι τὸν θεὸν των — πὲ 'ς τὴν μαμρά νὰ βάλῃ τὰ γατάκια εἰς τὸ δωμάτιό μας. Πιές!

— Καλὰ, καλὰ! — λέγει ὁ θεὸς καὶ τὰ ἀπομακρύνει ἡρέμα διὰ τῆς χειρὸς. — Καλὰ. Ὁ θεὸς Πέτρος ἔρχεται συνήθως ὁχι μόνος. Μετ' αὐτοῦ ἔρχεται καὶ ὁ Νέρων, μέγας, μαῦρος κύων Δανικοῦ γένους, μετὰ κρεμασμένα ὅτα καὶ οὐρὰν σκληρὰν ὡς βᾶδον. Ὁ κύων οὗτος εἶνε σιωπηλὸς, σκυθρωπὸς, ἔχων πλήρη συναίσθησιν τῆς ἀξίας του. Πρὸς τὰ παιδιά οὐδέποτε προσέγει καὶ βηματίζων πλησίον αὐτῶν κτυπᾷ τὴν οὐρὰν του ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐπὶ τῶν καθισμάτων. Τὰ παιδιά μισοῦσιν αὐτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην πρακτικώτερα σκέψεις ὑπερισχύουσι τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀποστροφῆς.

— Εὐρεῖς, Νίνα; — λέγει ὁ Γιαννάκης τεντώνων τοὺς ὀφθαλμούς του. — Ἀντὶ νὰ εἶνε τὸ ἀλογάκι μας πατέρας τῶν γατιῶν, ἂς εἶνε ὁ Νέρων! Τὸ ἄλογο εἶνε φόβος, ὁ Νέρων ὁμοῦ εἶνε ζωντανός.

Ὅλην τὴν ἐσπέραν τὰ παιδιά περιμένουσι τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μπαμπᾶς θὰ καθίσῃ νὰ παίξῃ χαρτιά καὶ τότε θὰ εἶνε δυνατόν κυρίως νὰ υπάγωσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον, νὰ ὀδηγήσωσι δὲ ἐκεῖ καὶ τὸν Νέρωνα... Ἐπὶ τέλους ὁ πατήρ κάθεται νὰ παίξῃ χαρτιά, ἡ μήτηρ φροντίζει διὰ τὸ σάϊ καὶ δὲν βλέπει τὰ παιδιά... Ἐφθασεν ἡ εὐτυχὴς στιγμή.

— Πᾶρε! — ψιθυρίζει ὁ Γιαννάκης εἰς τὴν ἀδελφὴν του.

Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσέρχεται ὁ Στέφανος καὶ γελῶν λέγει:

— Κυρία, ὁ Νέρων τὰ ἔφαγε τὰ γατάκια!

Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Νίνα ὠχρίωσι καὶ μετὰ φρίκης παρατηροῦσι τὸν Στέφανον.

— Μὰ τὸν Θεόν... — γελᾷ ὁ ὑπηρέτης, — ἐπλησίασεν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ τὰ ἔφαγε.

Τὰ παιδιά νομίζουσιν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ ταραχθῶσι καὶ θὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τοῦ κακούργου Νέρωνος. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι κάθηται ἡσύχως εἰς τὰς θέσεις των καὶ μόνον θαυμάζουσι τὴν ἔρεσιν τοῦ μεγάλου κυνός. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμρά γελῶσιν. Ὁ Νέρων βηματίζει παρὰ τὴν τράπεζαν, κινεῖ τὴν οὐρὰν του καὶ εὐαρέστως γλύφεται... Μόνον ἡ γάτα εἶνε ἀνήσυχος. Τεταμένην ἔχουσα τὴν οὐρὰν της, περιέρχεται τὰ δωμάτια, ὑπόπτως προσδύπει τοὺς ἀνθρώπους καὶ μετὰ παράπρον νύαου-ρίζει.

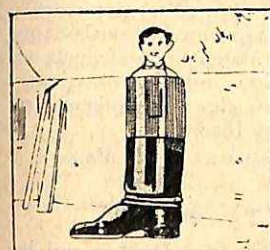
— Παιδιά, εἶνε πλέον δέκα ἡ ὥρα! Καιρὸς νὰ κοιμηθῇτε! — φωνάζει ἡ μαμά.

Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Νίνα ἐξηπλώθησαν νὰ κοιμηθῶσι. Κλαίουσι καὶ ἐπὶ μακρὸν σκέπτονται τὴν δυστυχὴ γάταν καὶ τὸν σκληρὸν, τὸν βδελυρὸν Νέρωνα, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν ἀτιμώρητος.

Μετάφρασις Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Γιγαντιαῖον ὑπόδημα

τὸ χρησιμοποιήσει ὡς ἔμβλημα τοῦ ὑποδηματοποιείου του. Ἐνας ὑψηλὸς ἄνθρωπος εἰμπορεῖ κάλλιστα νὰ σταθῇ ὅριος μέσα εἰς τὴν φοβερὴν αὐτὴν μπότταν τοῦ Γαργαντούα!

Παράδοξον ἄγαλμα

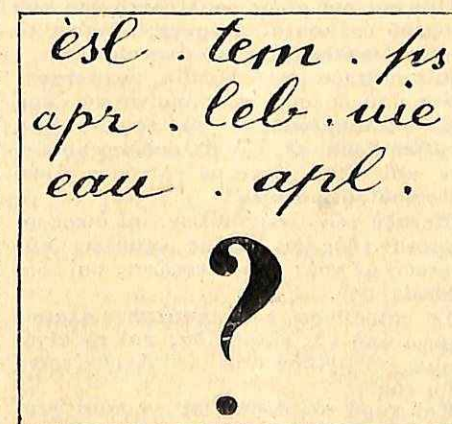

σφα ἄγαλμάτια. Αὐτὸ ἐδῶ ποῦ βλέπετε

εἰς τὴν εἰκόνα, εἶνε ἐντελὲς ἰδιόρρυθμον. Παριστᾷ ἓνα μαῦρον πυγμαῖον καὶ εἶνε κατασκευασμένον ἀπὸ πατάταν, σαποῦνι καὶ πεπιεσμένον χαρτί!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικὴν

Αὐταὶ αἱ συλλαβαί, ἡ μᾶλλον τὰ τμήματα τῶν λέξεων, πρέπει νὰ συναρ-

μολογηθοῦν ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία γνωστὴ γαλλικὴ παροιμία, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἑξ συνθεστάτας λέξεις.

β') Παίγνιον

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Εὐρίπου

ΦΩ	ΦΟΙ	ΩΝ	ΞΑΝ	ΡΑΣ
ΔΑΣ	ΤΑ	ΚΙ	ΠΗ	ΚΡΟ
ΓΟ	ΒΙ	ΠΡΩ	ΘΙΠ	ΝΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Σύζυγον φιλοσόφου, Στρατηγὸν Ἀθηναῖον, Φιλόσοφον, Πλανήτην καὶ Σπαρτιάτην στρατηγόν.

Δήλωσις: — Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ κατὰ τοὺς γνωστὸς ὁρους.

Λύσις τοῦ παιγνίου τοῦ 9ου φυλλαδίου

Αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Κλωθώ, Τηλέμαχος, Ἡρόδοτος, Κόδρος, Ἀμφισσα, Εὐτέρπη.

1ος τόν 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ Β

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΝ

‘Ο ήλιος έδωσε’ έγραψε τās τελευταίās χρουās άκτινας, περιέβαλλε τήν φύσιν δι’ αϊγλήεντος φωτισθένου και κατό-
πιν έχάθη όπισθεν τών πορφυρωμένων νεφελών. Τό σκοτός έπέρχεται και έγώ καθήμενη πρότης έστίας, βλέπω τά ξύλα νά σχηματίζουν μαγευτικά παλάτια, τās φλό-
γας νά χορεύουν φανταστικόν χορόν συλφιδών, τρελλώς μεταστροφόμενων, τούς άστραποβολούντας σπινθήρας ν’ άποτελούν πυροτεχνήματα έν μικρογρα-
φία. ‘Ήδη μόνον ή πυρά φωτίζει τό σκοτεινόν δωμάτιον’ σιγή έπικρατεί· μόνον τά ξύλα τρίζουν και μελωδικά άναπέμπονται οι ήχοι ένός κλειδοκυβά-
λου. Βαυκαλιζόμενη από τήν μελαγχολι-
κήν μελωδίαν, άποθαμβουμένη από τό θέαμα τών φλεγόμενων ξύλων, περιπί-
πτω εις γλυκειάν οέμβην· ή ψυχή μου καταλαμβάνεται από υπερτάτην γαλήνην και τό πνεύμα μου πλανάται μακράν.

Είνε τό λυκόφως· ή ώρα καθ’ ήν, πριν άκόμη άνάψουν τό φώς, πάν μέλος τής οικουγενείας άφίνει τήν εργασίαν του, και προσέρχεται παρά τήν πυράν· ή ώρα καθ’ ήν ιδιαίτερον άσθημα συνών-
ναι τās καρδιάς όλων. ‘Υπό τό γλυκύ φώς τής πυράς, τά παιδιά συσπειρούνται πλησίον τών μητέρων των και πάντες έν άρμονία απολαύουν τής μεγαλειότητος των εύχαριστήσεων, έκείνης ήν παρέχει ό οικογενειακός δεσμός.

‘Ω έστία, ήτις συνώνονες τās οικογε-
νείας, πόσας γλυκείας στιγμάς σοι όφεί-
λουν οι άνθρωποι! πόσας γλυκείας άνα-
μνήσεις άφίνει εις τās καρδιάς! Αύτά σκέπτομαι καθημένη πλησίον σου· άλλ’ ίδού... τό φώς ήναψε’ όλοι είς έγκατα-
λείπουν. ‘Η μαγεία διελύθη...

Παπαρούνα

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΜΟΣΚΙΑΣ

(Φύλλον 7ον, σελ. 58, στήλ. 3.)

Δέν ξεύρω ποίαι άρχαία θεότητες έ-
διάβασαν στη Διάπλασι τό όνειρον τής Μοσκίας και συνήργησαν, μιά νύχτα, τήν ώρα που τό φεγγάρι μεσουρανούσε και από ψηλά έρριχνε τής χλωμές του άχτί-
δες κ’ ή φύσις όλη στήν άγκαλιά του ό-
πνου άνεπαύετο, νά εύρεθί μονάχη ή Μοσκιά στον ίερό τής Ακροπόλεως βράχο.

Μπορώ... ήρχισε νά τρέμη όλίγον· όχι από φόβον, ά, μπά, μπά! Δέν είχε προφθάσει νά πάρη τήν μέγερτα της κ’ έκεί επάνω, ως φαίνεται, τ’ άέρι δέν χωρατεύει. Γ’ αυτό ήθέλησε νά τελειώνη κάπως γρηγορώτερα και βιαστικά· βια-
στικά τά χείλη της έκινήθησαν γιά ν’ άποτεινούν τόν γλυκύτατον πρόσ τήν άρ-
χαιότητα όμνον!... Δέν πρόφθασε... μπροσ... Μιά σκιά — ίσως του Περι-
κλέους—επρόβαλλε έξαφνα άνάμεσα από τά θεία έρείπια και ήρχισε νά τρέχη κατ’ επάνω της με... τά τέσσαρα! λές και ή-
ταν ποντικός.

Αυτό δέν τώθελε ή Μοσκιά, έκλεισε τά μάτια της και ήρχισε νά όπισθοχωρή, νά όπισθοχωρή, νά όπισθοχωρή... έφθασεν έ-
τσι χωρίς νά τό καταλάβη εις τό άκρον του ίερού βράχου και μπράμ... έπεσε κά-
τω επάνω εις... τό μαλακό ταπέτο, που ήταν στρωμένο μπρός στο κρεβάτι της.

Βασίλισσα τών Ζιζανίων

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

‘Εφθασε τό καρναβάλι, μασκαράδες θά ντυθώμε γενικώς μικροί μεγάλοι και στους δρόμους θά γυρνώμε. Θά κρεμάσωμε σπαθάρια, θά φορέσωμε χρυσά, θά κολλήσωμε μουστάκια, μουσι, γένεια σεβαστά. Με μπαστούνια, με κολλάρα, ρεντικότα θά φορώμε, και στο χέρι τά σιγάρα και τά πούρα θά κρατώμε. Είς τό τέλος δέ παιδιά του Καρνάβαλου και πάλι θά του βάλωμε φωτιά.

Και του χρόνου, καρναβάλι!

Χάων

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ

‘Αλσημονήτους έντυπώσεις μου άφήκε τό θέαμα του χωριού που ειχον ίδη τό θέρος από παρακείμενον λοφίσκον, εις τόν όποιον άνήλθον όλίγον πρό τής δύ-
σεως του ήλιου.

Μακρόθεν έφαίνετο πυριφλεγής ό δι-
σκος του, όλίγον κατ’ όλίγον κρυπτόμε-
νος όπισθεν τών όρέων, αί δέ έρυθρω-
ποι λάμψεις του έφώτιζαν με άδύνατον και μελαγχολικόν φώς τās λευκάς κορυ-
φάς τών άκόμη χιονοσκεπών όρέων, και τās έρυθράς στέγας τών οικίσκων του παρά τόν λοφίσκον χαρίεντος χωριού.

Πού και πού μόλις έσαλεύοντο υπό του έλαφρού άνέμου αί πέτρυνες τών άνά τό χωριόν διεσκορπισμένων άνεμομύλων.

Μία γέφυρα πολύ παλαιά, κατασκευα-
σμένη από δοκούς, τών όποιων τά άκρα ήσαν σκεπασμένα από τά παραποτάμια έπιμήκη βούα με τήν βελουδίην χροιάν των και άλλα χόρτα με τό τώσον γλυκύ πρσίονον χρώμα των.

Μεταξύ τών άνεμομύλων, αί διεσκορ-
πισμένοι τήδε και έκείσε έπαύλεις τών χωρικών με τούς περιστερεώνας και όρ-
νιθώνας των.

Τά παράθυρα τών επαύλων πλαισι-
ούμενα από τās κλιματίδας και τό αϊγό-
κλημα, τό βρίθον από τά άχροκίτρινα άνθη των.

Και παρά τās θύρας αί γηραιά κα-
ρναί με τό άχρώς χρυσίζον φύλλωμά των, με τούς κεκλιμένους έκ του βάρους τών καρπών κλώνους των.

Τό δε σύνολον έπλαισιούτο από τούς

άπεράντους χλοερους λειμώνας με τās διαφόρους άποχρώσεις του πρασίονου των, και με τās έδώ κ’ εκεί διασκορπισμένας όλίγας άγελάδας...

Γλυκεία Έλπίς

ΑΙ ΔΥΟ ΑΡΠΑΙ

Δύο άρπαι άνεπαύοντο ή μία πλησίον τής άλλης εις τό κατάστημα ένός μου-
σικου. ‘Η μία ήτο ξυλίνη με κόπον κα-
τασκευασμένη από τήν χείρα του έργά-
του, ή άλλη σπινθηροβολούσα από χρυ-
σώματα και γλυφάς, έλκύνουσα τούς θεωμένους.

— ‘Ω, άδελφή μου, έψιθύριζεν ή ξυ-
λίνη άρπα, πώς με έγκαταλείπουν και με περιφρονούν! Μόνον έμπροσθέν σου κα-
θένας θανατίζεται, και έχει δίκαιον άναμ-
φιβόλος, διότι έγώ είμαι ταπεινή και πτωχή, αλλά σύ υπό τό χρυσούν περι-
κάλυμμά σου λάμπεις μεγαλοπρεπής εις όλων τούς όφθαλμούς.

‘Ο μουσικός ένόησεν ίσως τούς λό-
γους τής ξυλίνης άρπας, διότι έπλησίασε και στηρίζας αυτήν επί του στήθους του, έκρουσε τās χορδάς της.

Τότε από τό ταπεινόν όργανον, παλ-
όμενον υπό τούς δακτύλους του, εξέφυ-
γεν αϊφνιδίως μελωδικόν ήσμα. Τό πλη-
θος λησμονούν ήδη τήν άλλην άρπαν, βωβήν έντός του χρυσοϋ της καλύμμα-
τος, συνηθροίζετο έμπροσθέν της μετά θαυμασμού.

‘Ο πτωχός εινε καθώς ή ξυλίνη άρπα. Τά ένδύματά του εινε ταπεινά και άθλια άλλ’ ή καρδιά, τήν όποιαν καλύπτουν, εινε πιθανώς όχι όλιγώτερον εύγενής από τήν του πλουσίου και όχι όλιγώτερον ικανή νά πάλλεται εις τήν πρώτην έπα-
φήν των γενναίων ιδεών.

(‘Εκ του Γαλλικού)

Μοσκιά

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

‘Ο μικρός Τοτός εινε Γάλλος και βα-
σιλόφρων.

Μίαν ήμέραν τάδέλφια του έξήταζαν έν χρυσούν εικασόφραγον.

Αυτή ή γυναίκα που έχει επάνω, τί εινε; έρωτά ή ‘Ελένη.

— ‘Η Δημοκρατία, άπαντᾷ, ό Γιάγκος.

— ‘Αμέ ό κόκκορας που έχει από πίσω;

— Είνε... τά μυαλά τής Δημοκρατίας!

άπαντᾷ ό μικρός βασιλόφρων.

(‘Εκ του γαλλικού,

Πάμφως

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πώς όνομάζεσαι;

— ‘Όπως και ό θεός μου.

— Και ό θεός σου πώς όνομάζεται;

— ‘Όπως κ’ έγώ.

— Και οι δύο σας έπιτέλους πώς όνομά-
ζεσθε;

— ‘Όπως ό ένας και ό άλλος!

— ‘Εστέλη υπό του φιλελευθέρου Φρονήματος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 120^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθέντος τήν 3 ‘Απριλίον 1910 πρός εύρεσιν τών λύσεων τών εις τά φυλλάδια τής «Διαπλάσεως» τών μηνών ‘Απριλίον, Μαΐον, ‘Ιουνίον και ‘Ιουλίον 1910 δημοσιευθεισών 184 Πνευματικών ‘Ασκήσεων.

‘Ο μετά τό όνομα αριθμός δηλοί τās όρθάς λύσεις έκάστου, οι δε δύο έντός παρενθέσεως, οι συνοδεύόμενοι υπό του Ε, τάπονηθέντα εις έκαστον Εύσημα. ‘Εκ τών δύο τούτων αριθ-
μών, ό μιν πρώτος δηλοί τά Εύσημα τών Λύσεων, ό δε δεύτερος τά Εύσημα ‘Επιμονής.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκεία Έλπίς, 157 [8+6Ε].—(‘Ισοτίμοι χωρίς άμοιβήν: Σκληρά Πραγματικότης, 150 [8+6Ε].—‘Ελληνοπούλα τής Θεάκης, 155 [8+6Ε].—‘Υπερήφανο ‘Ελληνοπούλο, 148 [8+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκοχάραμα, 130 [7+6Ε].— Γυμνάσιον ‘Ιωαννίνων, 134, [7+6Ε].—(‘Ισοτίμοι χωρίς άμοιβήν: Τό Σβυστό μας Κανδήλι, 129 [7+6Ε].—‘Αθανάσιος Διάκος, 137 [7+6Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ‘Ασπρος Κόρακας, 110 [6+6Ε].— ‘Ιδανικότης, 119 [6+5Ε].—Μήλον τής ‘Εριδος, 112 [6+6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: ‘Εθνική Ψυχή, 106 [5+4Ε].—‘Ανδρειωμένο Σοϋλι, 93 [5+4Ε].—Αάφνης Κλωνάρι, 92 [5+4Ε].—Κύμα του Πόντου, 56 [3+2Ε].—Μαύρα Μάτια, 55 [3+4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σεμνόν ‘Ιον, 36 [2+2Ε].—Πονεμένη Ψυχή, 32 [1+2Ε].

ΜΕΣΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ετών.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σκληρή Σκλαβιά, 150 [8+6Ε].—(‘Ισοτίμοι χωρίς άμοι-
βήν: Μάρκος Αδρήμιος, 128 [7+6Ε].—Κάμμεν, 143 [7+6Ε].—‘Αναγεννηθείσα ‘Ελλάς, 159 [8+6Ε].—Ποιμενική Φλογέρα, 154 [8+6Ε].—‘Αμάραντο Λουλουδι, 138 [7+6Ε].—‘Αε-
ροπειονάτης, 156 [8+6Ε].—Γιοϋλι, 130 [7+6Ε].—Παίδι τής ‘Αρχιάλου, 139 [7+6Ε].—
Σηματοφόρος ‘Ελλην, 152 [8+6Ε].—Νυχτολούλουδο, 128 [7+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ‘Ανδρείος ‘Ανδριος, 116 [6+6Ε].— Δόκτωρ Κούκ, 121 [6+6Ε].—(‘Ισοτίμοι χωρίς άμοιβήν: Μικρομέγας, 117 [6+6Ε].—Βυζαντινός ‘Αετός, 111 [6+6Ε].—Ταΐτοϋ, 118 [6+5Ε].—‘Ελεύθερος ‘Ελλην, 122 [6+4Ε].—Βυζαντινή ‘Αη-
δών, 124 [6+6Ε].—Στέφανος Δόξης, 121 [6+6Ε].—Εξόριστος Βασιλιάς, 125 [6+6Ε].—
Λουλουδι του Βράχου, 114 [6+5Ε].—‘Αρχαίος Σπαρτιάτης, 111 [6+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ‘Ελλάς του Μεγάλου ‘Αλεξάνδρου, 101 [5+6Ε].—Ποθητή Κωνσταντινούπολις, 100 [5+6Ε].— Φλογέρα του Βασιλιά, 105 [5+6Ε].—(‘Ισοτίμοι χωρίς άμοιβήν: Μητρική Στοργή, 94 [5+5Ε].—‘Εργονος Αιτοχράτορος, 108 [6+5Ε].—
‘Ονειροπόλος Ψυχή, 107 [5+5Ε].—Κορυθαίολος ‘Εκτωρ, 94 [5+5Ε].—‘Αιτομήτης Λεω-
νίδας 108 [6+5Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Φιλέρημος Τρυγών, 84 [4+5Ε].—Λωδοναίος, 67 [3+4Ε].—Χαρά των ‘Ελλήνων, 47 [2+3Ε].—Αροσλούστος ‘Ήώς, 55 [3+3Ε].—Χρυσόκομος Νύμφη, 72 [4+5Ε].—Καπέλλο Σαντεκλέρ, 90 [5+4Ε].—Αύρα τής Μουρίσεως, 67 [3+4Ε].—‘Αρχι-
δονέ Κάρολος, 82 [4+5Ε].—‘Αργεφόντης ‘Ερμής, 87 [4+4Ε].—‘Ονειρον τής Κύπρου, 84 [4+4Ε].—Φλογέρα ‘Ακτίς του Σουλίου, 66 [3+3Ε].—Βασιλείος ό Βουλγαροκτόνος, 90 [5+4Ε].—Νεφεληγροτής Ζεύς, 54 [3+3Ε].—Χιακό ‘Ακρογιάλι, 47 [2+5Ε].—Εύσομον ‘Ρόδον, 52 [2+3Ε].—Χρυσή Καρδιά, 82 [4+3Ε].—Ξανθός ‘Ιππότης, 47 [2+3Ε].—‘Ιού-
λιος Καίσαρ, 88 [4+4Ε].—‘Ελληνικός Στόλος, 50 [2+2Ε].—‘Ρήγας ό Φερραίος, 72 [4+5Ε].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γαλανό Ματάκι, 24 [1+1Ε].—Τρακατοράκι, 25 [1+2Ε].—Χείρ Βοηθείας, 27 [1+2Ε].—Μικρό Διαβολάκι, 25 [1+1Ε].—Μικρός Δόγης, 24 [1+1Ε].—
‘Ήως του 21, 36 [2+2Ε].—‘Φασιανή του Σαντεκλέρ, 24 [1+1Ε].—‘Ακροναντίλα, 35 [1+2Ε].—Θριαμβεύουσα ‘Ελλάς, 43 [2+2Ε].—Καύχημα τής ‘Ηπείρου, 40 [2+2Ε].—Μι-
κρός Μανδολινίστης, 40 [2+2Ε].—Μαθανομιάχος, 33 [1+2Ε].—‘Ανθος τής ‘Ανατολής, 24 [1+2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέδων, 136 [7+6Ε].—(‘Ισοτίμοι χωρίς άμοιβήν: ‘Αργυρά Πανσέλιος, 100 [5+5Ε].—Συλφίς, 143 [7+6Ε].—Φαναριωτόπουλο, 101 [5+6Ε].—Βασι-
λίσσα τής Κύπρου, 140 [7+6Ε].—‘Ερμής του Πραξιτέλους, 109 [6+6Ε].—Κερκυραϊκός ‘Αστήρ, 93 [5+6Ε].—‘Εθνομάρτυς, 108 [6+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάντος ‘Εμπρός, 84 [4+6Ε].—Αίγυπτία Πριγκί-
πισσα, 75 [4+3Ε].—(‘Ισοτίμοι χωρίς άμοιβήν: ‘Αγριολούλουδο, 77 [4+4Ε].—Φώτος Τζαβέλλας, 84 [4+6Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μονάκριβη Χαρά, 68 [3+5Ε].—Τρεχούμενο Νερό, 61 [3+5Ε].—Παραδείσιον Πτηνόν, 58 [3+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ναυτόπαις τών Σπετιών, 46 [2+2Ε].—Μικρός ‘Αργοναύτης, 31 [1+2Ε].—Χαρά τής ‘Ελλάδος, 50 [2+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λωδοναία ‘Ηρα, 23 [1+1Ε].—Κασταν Φασαρίας, 26 [1+2Ε].—Παιρινό Σπουργίτι, 48 [1+2Ε].—Φωτοβόλος ‘Ήώς, 24 [1+1Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθάς λύσεις αναμίζ έκ των τριών τάξεων και οι εξής: ‘Ηχώ τής Καρδιάς, 19 [1+1Ε].—Κερκυραϊκή Αύρα, 8 [0+1Ε].—25η Ματίον, 7.—Καρδιά ‘Ελ-
ληνίδος, 8 [0+1Ε].—Φτερογύμια ‘Ελπίδος, 22 [1+1Ε].—‘Επουράσιος Βίος, 21 [1+1Ε].—
‘Ηλιόλουστος ‘Εσπερος, 15 [1+1Ε].—Ναντάκι, 26 [1+1Ε].—Χιονοπούλου, 7.—Πι-
σσί Φιλία, 21 [1+1Ε].—‘Υπολαΐς, 14 [0+1Ε].—Μαρονοκαπνισμένη Γαλανόλουλη, 5.—
‘Ιεροκλήτης, 5.—‘Ελληνικόν Ξίφος, 6.—‘Αρτινή, 8.—Γενναίωφρονος ‘Ελληνίς, 10 [0+1Ε].—
‘Αργυροχρόνον Κύμα, 5.—Αραπάκι, 12 [0+1Ε].—‘Αφροδίστος Σειρήν, 13 [0+1Ε].—
Δημήτριος ό Πολιορκητής, 5.—Κυκλαμιά, 4.—‘Ιππότης τής Σαξωνίας, 3.—‘Ενδοξος ‘Υδρα, 3.—Κούλας του ‘Αλιόκμιονος, 4.—Θαλασσομάτορ, 6.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΚΑΙ σήμερον δέν έχω πολλόν τόπον δι’ ‘Αλληλογραφίαν. ‘Αλλ’ όσοι δέν λάβουν ά-
πάντησιν εις αυτό τό φύλλον, θά λάβουν εις τό προσεχές, ‘Εφύλαξα τά γράμματά των.

Φίλε Π. Γ. Δρ. εύχαριστώ διά τās φω-
τογραφίας και γάρω διά τήν προσωπικήν γνωριμίαν. ‘Αλλ’ επί πληρωμή δέν δημο-
σιεύται εις τήν «Διάπλασιν» τίποτε έκτός Μι-
κρών ‘Αγγελιών, προς 5 λ. τήν λέξιν.

Τσιγγαρέλλα, ό κ. Φαίδων σάς έγραψε προ-
χθές περί τής αήθικης του χιονοπολέμου. Θά σάς έγραφα κ’ έγώ περί τής «εύγενής» του, άν έπρόκειτο νά εξακολουθήση. ‘Αλλά πόσον βαρυστον τά χιόνια εις τήν ‘Ελλάδα; Χαίρω που έγενεες καλά.

Βόρειον Σέλας, έδιάβασα κ’ έγώ αυτό τό έ-
πεισόδιον εις τās εφημερίδας. Νομίζω όμως ότι δέν αξίζει νά γίνη τόσος θόρυβος έπειδή από τό προσκλητήριον Δεΐπαιαν μερικά νι. Τάποτελέσματα των Διαγωνισμών δημοσι-
εύονται όλονες. Καί νέοι πολλοί θά προκη-
ρυθούσιν.

Κάλλιο άργά παρά ποτέ, ‘Ανοιξιάνικο ‘Αε-
ράκι! Πολύ μ’ εύχαρίστησε τό γράμμα σου και έλπίζω ότι δέν θά εινε τόμονο.

Σχεδόν ένα μήνα, Κάμμεν, είχαμε κ’ έμεις βαρύτατον χειμώνα, όλωσθόλο έξαιρετικόν, Εύτυχώς τό μεγάλο κακό πέρασε και μίαν έβδομάδα τώρα έχομε γλυκυτάτας ήμέρας.

Βιθυνή ‘Ελληνοπούλα, ώρασιότατη ή περι-
γραφή του χιονοπολέμου σας. ‘Αλήθεια, τώρα με τόν βαρύν χειμώνα, οι πλούσιοι ένθυμούν-
ται τούς πτωχούς και κάρω τούς άναουφι-
ζουν. ‘Αλλά πόσον μικρά εινε αυτή ή άνα-
κούφισις, άπέναντι τής μεγάλης δυστυχίας που ύπάρχει εις τόν κόσμον!..

‘Αν έλησμονούσα, Γιάννη ‘Αγιάννη, θά σέ είχα λησμονήσει, τόσον καιρόν που είχες νά μου γράψης. Μη με ξεχάσης πάλιν. ‘Ο περί ου έρωτας δέν εινε συνδρομητής.

‘Όσοι μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα έργα των διά τήν Σ. Σ. Σ., θά μάθουν τήν τύχην των εις τό προσεχές, διότι σήμερον δέν έχω τόπον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Θαλασσία Αύρα, α. (Π.Ρ.). ‘Ανοιξιάνικο ‘Αεράκι, α. ‘Αμφιό-
χος, α. (Δ.Μ.). ‘Αναξάγορας, α. (Γ.Κ.)

‘Ανανεώσεις ψευδώνυμων: Μακεδό-
νισσα, κ. Ναυτόπουλο του ‘Αβέρωφ, α. Λουλουδι του Βράχου, κ. Μαύρα Μάτια, κ. Θραυσθείσα Καρδιά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν’ ανταλ-
λάξουν: ή ‘Ο’ Δάλια (0) με Αύραν του Ευρίπου, Κρανγην Νίκης, Νίκην του Παιου-
νίου.— ή Τσιγγαρέλλα (0) με Φιλόπατριον ‘Ι-
ωνα, Πύργον τής Βενετίας, Ξανθή Μονομένη, ‘Αφροκρίνο, Μασκότι, Μώνωσι.— ό ‘Εθνι-
κός Παιάν (0) με Κρανγην Νίκης, Αύραν του Ευρίπου, Συλφίδα.— ή ‘Εαρινή Προΐδα(0) με Χρυσό Παγώνι, ‘Ανθος τής ‘Ανατολής, Μαραμένη Φύση, Κυκλάμιον του ‘Αγροϋ.— ή ‘Αμαρυλλίς (0) με Σκόρπιον Μενεξέδες, Αάφνης Κλωνάρι, Αύραν τής Νεότητος, ‘Α-
φροκρίνο, ‘Ακωνιθίδα, Παπαρούνα, Μυ-
σσιότιδα, Μιμόζαν, ‘Ο’ Δάλια, Ζαπλίδα.—τό Βόρειον Σέλας (0) με ‘Αρχαίαν ‘Ελληνίδα, Αιτοχράτειραν τών Βαλκανίων, Μελαγχολι-
κόν Φθινόπωρον, Ζίφαν.—ό Πόλοαρχος Νέ-
μος (0) με ‘Αστρον ‘Εσπερινόν, Φαίδρον ‘Α-
δάμαντα, Κάμμεν.—τό ‘Ανοιξιάνικο ‘Αεράκι (0) με Ριγολέττον, Εύτυχή Είλαρμένην, Τρελ-
λήν Νεότην.—τό Ναυτάκι τής Χαλκίδος (0) με Κρανγην Νίκης, Αύραν του Ευρίπου, ‘Α-
θανάσιον Διάκον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κρητικοπούλαν (ὥραία ὅπως πάντοτε ἡ ἐπιστολή σου!) Σενιευμένην Κρητικοπούλαν (κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ ῥαφίς συχνά) Μυστικὴν Ἀν- πην (δὲν ἀμφισβάζω ὅτι θὰ διαπρέψῃς εἰς τὸν κύκλον μας ὅπως καὶ ἡ ἀδελφή σου) Ἀλέ- ξανδρον Μανροκορδάτον (ἔλαβα φύλλα τοῦ 1910 ὑπάρχοντες πρὸς 20 λ. ἕκαστον) Αἶμα- τοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα (ἔχει καλῶς, ἄλλην φοράν δὲν θὰ παραλειφθῇ· χαίρετ' ἐσέ μου τοὺς καλοὺς μου φίλους) Μαρίαν Π.Β. (ἔλαβα καὶ σου ἀνοίξα λῆμόν) Μίτον τῆς Ἀ- ριάδης (ἡ λύσις σου τοῦ 9ου φυλλαδίου δὲν συνωδεύετο ἀπὸ δεκάλεπτον καὶ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει) Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (ἔλαβα· εὐχα- ριστῶ ὁ κ. Π. σου ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως) Ἐλευθερίαν (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ· τὸ νέον βιβλίον τῆς Κας Δέλτα τιμᾶται δρ.3,50) Ἐα- ρωὶαν Προϊαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀμαρυλ- λίδα (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ) Πλοῖαρχον Νέμον (διατί ἀπελπιστικόν; πολλοὶ οἱ κλητοί, ἀλλ' ὅλγιοι οἱ ἐκλεκτοί) Φλογέραν τοῦ Βασιλῆα (ἔ. ἀφοῦ ἔσπασε μόνον τὸ μανδολίνο, μικρὸ τὸ κακόν) Ἀθανάσιον Διάκον (ἔστειλε) Ἀδελφὸν Εὐ- κροῖαν (πίστευε ὅτι εἶσαι καλὸς υἱός, καὶ θὰ εἶσαι) Ἀργυρὴν (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ εὐχόμεναι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα) Θριαμβεύοντα Μεγαλοιδεῖαν (ἀπὸ αὐτὰς δὲν εἶνε καμιά· τὸ διήγημα δὲν ὑπάρχει· ἀπὸ τὸ 15ον τόμον, τιμώμενον δρ. 1,10· κα- λῶς νὰ ἔλθῃς!) Φοιτητικὴν Συντροφίαν (εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐσω- κλείῃς δεκάλεπτον γραμμασώσημον, ἄλλως δὲν διαβιβάζεται) Γενναίουφυγον Ἑλληνίδα (εὐχα- ριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπᾶν· ἔστειλε) Ἀν- δρεῖον Ἀνδρεῖον (ὁ ταχυδρόμος ἐπλήρωσε λυ- σόχαρτον καὶ κάλυμμα) Ἰατρον τῶν Ψυχῶν Χιονισμένον Δάσος, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Προσεχῶς εἰς τὴν «Διάπλαιν»:

“ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ - ΚΡΑ,,

Διασκεδαστικώτατον μεθυγραφι- κὸν ἀεροναυτικὸν μυθιστορηματικόν.

Μετὰ πλῆθος ἀστείотάτων εἰκονογραφικῶν.

! Γέλια! γέλια!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει- ραιῶς μέχρι τῆς 1 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρ- χικῶν μέχρι τῆς 8 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἐξω- τερικοῦ μέχρι τῆς 26 Μαρτίου.

104. Δεξιόγραφος

Εἰς ἀνθ' ταπεινὰ
Καὶ εὖσση πολὺ,
Προσθέτεις ὅτι... τρῶς,
Καὶ τότε σὴ σιγῇ
Ὅτι σχηματίζεις κάποιον
Ποῦ δὲν ἐπιθυμῶ,
Κ' ἐντοῦτοις μάγωνίαν
Πολλὰς τὸν ζητεῖς.

* Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἀφρονητοπούλας

105. Μεταγραμματισμός

Εἰμ' ἐνα εὐμορφὸ νησί
Ποῦ βγάξει καὶ καλὸ κρασί.
Ἄν μὴ ἀλλάξῃς τὸ λαϊμό,
Ζῶν ὅθ' ἔγινε σὸ δρομὸ.

* Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Οὐτινός

106. Ἀρχαῖον Αἶνιγμα

Εἰμὶ δημαγωγός· ἦν δ' ἀποκόψῃς μοι κεφα- λήν, φοδερὰν κεφαλὴν ἔχων ἦν δὲ πάλιν ἀπο- κόψῃς μοι κεφαλὴν τε καὶ τράχηλον, μετοχὴ εἰμὶ ρήματος τινός· ἦν δὲ καὶ πάλιν ἀποκό- ψῃς μοι τὴν κεφαλὴν, οὐχ ἔν ἐξεις, ἀλλὰ πεν- τήκοντα.

* Ἐστὼν ὑπὸ Μιχαὴλ Κ. Τρίκκα

107. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ σημειοῦν τοῦ ὀρίζοντος.
* + * = Ἐπιρροή· χρόνου.
* + * = Πτηνόν.
* + * + * = Εἶδος ὑποδήματος.
* + * + * + * = Ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος.

* Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Αἰδηψίου

108—112. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθαι ἄλλας τόσας λέξεις:

ὄρμος, αἰὼν, τέρας, αἶρα, νομός.

* Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Μικρομίχ

113. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζον ἑλλειπτοσύμφωνον γνωμικὸν τοῦ τύπου:

* * * - * - * *

τοῦ ὁποῦ ζητεῖται ἡ λύσις:

Μωρός, δίχα, ἐργήροισι, κοίτη, νίκη, θράσος.

* Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ὀνειροπόλου Φυχῆς

114. Φωνηεντόλιπον

πλ - λγ - πλ - ψμμτ

* Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἢ Ἐνωσις

115. Γρίφος

τί τί τί
ΛΗ καίτε Μακεδὼν ΗΑ
τί τί

* Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ψηφίσате ὅλοι τὰ ἀριστουργήματα Ἑ- νωτικὰ τῆς Διαπλασιακῆς Αὐτοκρα- τορίας.—**Διάπλασις τοῦ Μέλλοντος**, πρό- ξενος Διαπλασιακῆς Αὐτοκρατορίας. (1Α', 45)

Α νταλλάσσει Μικρὰ Μυστικά.
Λουλοῦδι τοῦ Βράχου (1Α', 46)

Ψηφοφόροι! ψηφίσате τὰ ὑπέροχα ψευ- δώνυμα τοῦ Ἑνωτικοῦ Συνδυασμοῦ· ψηφίζοντες αὐτὰ κερδίζετε ἀφέντως βραβεῖον ἐκλογέως.—**Ἐλευθερία ἢ Θάνατος**, μετὰ 15 φίλων του τοῦ Ἑνωτικοῦ Συνδυασμοῦ.

Α ριστοῦχος διδασκάλισσα, ἔχουσα παιδα- γωγικὴν μόρφωσιν καὶ ἀσκησιν, ὑπο- δληθεῖσα δὲ εἰς ἀνωτέρας παιδαγωγικὰς με- λέτας, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι, Ἀ- ραχώδης, 33. (1Α', 48)

Λ ἄθος ἐγράφη ὡς Ἑνωτικὴ εἶμαι με- τὸν δεσμόν Ἑλληνίδων.—**Ἐδελβαῖς**.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 9 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 89]

ΑΘΗΝΩΝ · Ἀργ. Ε. Ἀμμαντῆς (8-9), Παμ- φῶς, Νικ. Α. Γράντες, Γεώργ. Καραμήτσος, Β. Κ. Νικολάου, Ὀκτα Νικολάου. Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Ἀθ. Σάργκιος, Σ. Μπουφίδης, Σαπφὸ Ζηροπού-

λου, Σ. Γ. Λεωτσάκος, Ι. Ε. Ζάχος, Κ. Η. Κου- ρόπουλος, Μαρία Σκαλιστήρη, Βασιλὴ Κανέλλη (8-9), Θαλασσία Νυμφή, Μαρίκα Ζάννου, Ἀθ. Ζ. Χανιώτης, Ἡρώδης Μπουμπουλή, Ν. Στ. Ἀπο- στολάκης, Διον. Θ. Κουρουνάκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ · Ε. Π. Γεωργιολόπουλος, Σ. Τ. Ζολώτας, Ι. Β. Στάης, Γ. Σημίτης, Σ. Γ. Φωτο- πόπουλος, Φε. Ἀθ. Παπαδημητρίου, Κ. Θ. Σαργάνης, Κυρ. Κ. Κυριαζόπουλος, Μπῆλιος Θ. Μωραΐτου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Βραχῶν) · Τούλα Πα- πακοποπούλου.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ · Τάκης Παπακυριακόπουλος.

ΑΝΑΡΤΕΙΝΗΣ · Νικ. Κ. Βαλασόπουλος.

ΑΝΑΡΟΥ · Παναγ. Α. Χρηστόπουλος, Λεων. Μ. Λεοτάκος.

ΑΡΓΟΥΣ · Νικόλαος Χρ. Λύβας.

ΒΟΛΟΥ · Α. Π. Ἀδαμαντιάδης, Χρυσούλα Γ. Σβορώνου, Κ. Νικόπουλος, Φιλ. Κ. Κασσιόπουλος, Δ. Κ. Κασσιόπουλος, Π. Α. Πολύμυρος, Κ. Ἀνι- στες, Ἰω. Κ. Διαμαντοπούλου, Πηλῆος Κ. Διαμαν- τοπούλου, Ἀνδρ. Ζάμπαλος.

ΘΗΒΩΝ · Εὐρυδίκη Σ. Σταμοπούλου, Ἀθ. Σ. Σταμοπούλου.

ΘΕΡΑΣ · Π. Α. Δελίνδης.

ΙΘΑΚΗΣ · Σ. Τριλίβας, Σ. Αὐγουστής.

ΚΑΛΑΜΩΝ · Ἐλὴν Π. Μουζιχίδου, Φαῖδρα Π. Μουζιχίδου, Μαρία Κ. Φακτῆρα (8-9), Μιχ. Ν. Κουμνός (8-9), Νικ. Χ. Λικαίος, Σάββας Ἀ- νγνωστοπούλου, Μαρία Χ. Λικαίου, Ἀναστασία Κ. Σκαλίου.

ΚΑΡΥΣΤΟΥ · Ἑλὴν Πολυμυτῆς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ · Φωφ. Γ. Σκάρα, Σπ. Α. Με- ταξῆς, Καρολίνα Ναζών, Ἐλὴν Οἰκονομίδου.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ · Σοφία Α. Πυλακίου, Περ- σφόνη Α. Ρουζοῦ, Ἀθ. Σ. Μουκῆς, Λουκία Χ. Κυριακίου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ · Π. Ι. Δημητράκου, Ὀδ. Σ. Γαληνός, Φωτ. Β. Καρανῆς.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ · Μ. Α. Σπυρογιαννόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ · Χρ. Ν. Καραστέργιος.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ · Β. Πολυχρονάκης Ἰων. Πρωτό- πους.

ΠΑΤΡΩΝ · Γ. Χαϊδόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ · Π. Θ. Παπαηλίου, Ἀρχαία Ἐλ- ληνίς.

ΣΠΑΡΤΗΣ · Ι. Γ. Κόντης (8-9), Κ. Ι. Ρα- σογιαννῆς.

ΣΤΕΜΝΙΤΕΣ · Α. Γ. Μαρτίνος, Φωτ. Β. Χριστοπούλου, Εὐάγγ. Γ. Χριστοπούλου.

ΣΥΡΟΥ · Φώτ. Χρ. Μουζοπούλου, Ἀργυρὴ Α. Σπουρνίου, Σ. Αμφοράκης, Φε. Ν. Σαλάρας, Μιχ. Π. Κασιμάντης, Κλεοπάτρα Θ. Πετροκο- κίνου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ · Ἀντιγόνη Σ. Ἀθανασιάδου, Σοφία Ν. Λαγοπάτη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ · Γεωργία Βασιλικιώτου, Α. Μ. Μι- χαηλίδης, Κ. Γ. Κοντογιάννης, Ἐλὴν Λαγκαλάκη, Γ. Ι. Τζιώτης, Μιχ. Ι. Τζιώτης, Ὀδάλια, Μανρ. Γ. Μανρῆς, Κ. Ι. Οἰκονομίδης, Φωφ. Π. Παπα- σπυριδίου, Ζ. Κ. Βαμβακούλας, Ἰρημ. Κ. Βαμβα- κούλας, Γ. Α. Αἰώπος, Χρ. Κοντογιάννης, Α. Χ. Λάμπρου, Χαρ. Γ. Ἀποστολίδης, Κ. Ι. Κα- φτεζόπουλος, Κ. Α. Στουμπιάδης, Στ. Πρώκος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ · Χρυσάνθη Χαντζή, Ὀκτωμῆς Νικολάδου, Μαρίκα Κόσταλου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ · Ἰωάννα Ι. Μιμενῆκα, Μα- ρίκα Π. Βόλτσου.

ΑΝΑΤΟΛΕΩΣ (Ρωσίας) · Νιλ. Πουρσάκωφ (5-6).

ΒΟΥΡΛΑ · Γεώργ. Ε. Κρασόπουλος.

ΔΕΛΕΓΑΤΣ · Ἀγγέλος Π. Ζάγος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ · Εὐφροσύνη Ἀράπη, Ἀνδρ. Α- ράκης.

ΚΑΙΡΟΥ · Γ. Α. Σταυρόπουλος (8-9)

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ · Κάμεν, Σουλῆς Γ. Κουμρῶλου (8-9), Ἐλκωνόρα Σταυροπούλου (8-9).

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ · Α. Πρωτοπάσης, (7) Μαρία Α. Πρωτοπάση (7), Θ. Ι. Κυριακίδης (8), Στυλ. Θ. Χατζεργιαννῶν (8), Ι. Γ. Γουναρίου (8).

ΠΟΡΤΣΑΪΔΑ · Αἰλικά Λαδοῦλου, Πιπίτσα Λα- ρδίου, Βασιλίσσα τῆς Κύπρου (8).

ΡΕΘΥΜΝΟΥ · Μεχμέτ Ι. Σατῆκης (8-9)

ΣΜΥΡΝΗΣ · Β. Λογιάνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐνδόνων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτιθέ- σαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς: ΜΗΝΑΙΩ Θ. ΜΩΡΑΙΟΥ ὁδὸς Τομπάζη 17 ἐν Πειραιεῖ, ΓΕΩΡΓ. ΑΔ. ΑΙΣΩΠΟΣ μαθητὴς Ἑρμάνου ἐν Χαλκίδι, ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΣΤΑΜΟ- ΓΛΟΥ ἐν Γαλιεῖ Κωνσταντινουπόλεως, ΣΑΦΩ ΖΗΝΙΜΟΠΟΥΛΟΥ, ὁδὸς Ἐρμού 69, ἐν Ἀθῆ- ναις, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐνεγράφη δι' ἑξῆς μηνῶς, οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς διὰ μίαν τοιμηνίαν ἑκάστης. Ὅλοι ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Προσέχοντες δρ. 2,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἀνὺν δεκάλεπτον τὴν λύσιν δὲν ἀναφύονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀνὺν δεκάλεπτον. (Ἰαμματόσημον ὁθωμανικὸν 10 παγὰς ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παγὰς).